

Sygn. akt XII 1 Co 419/19

POSTANOWIENIE

Dnia 18 kwietnia 2019 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku Wydział XII Cywilny Sekcja do Spraw Egzekucyjnych w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia SR Magdalena Łopuchow

po rozpoznaniu w dniu 18 kwietnia 2019 r. w Gdańsku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy egzekucyjnej z wniosku wierzyciela E. (...) **spółki komandytowej w P.**

przeciwko dłużnikowi **W. K.**

ze skargi wierzyciela na czynności Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w. C. M. G. wraz z wnioskiem o obniżenie opłaty egzekucyjnej, w sprawie egzekucyjnej Km (...)

postanawia:

I. oddalić skargę;

II. oddalić wniosek o obniżenie opłaty egzekucyjnej;

III. kosztami postępowania obciążyć wierzyciela E. (...) spółkę komandytową w P., uznając je za uiszczone w całości.

UZASADNIENIE

Wierzyciel E. (...) spółka komandytowa w P. wniósł skargę na czynności Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w. C. M. G. w sprawie egzekucyjnej Km (...) tj. na postanowienie z dnia 5 lutego 2019 r. wraz z wnioskiem o obniżenie opłaty stosunkowej.

W pierwszej kolejności skarżący wskazał, iż w sprawie Km (...) zastosowanie znajdą przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji, poza art. 29 i art. 30 ustawy z dnia 28 lutego 2018 r. o kosztach komorniczych, które stosuje się od dnia 1 stycznia 2019 r.

Skarżący podniósł, że okoliczności sprawy wskazują, że po złożeniu przez wierzyciela wniosku o umorzenie postępowania egzekucyjnego, Komornik mógł celowo przez okres kilku miesięcy nie podejmować czynności zmierzających do umorzenia postępowania. Komornik będąc związanym wnioskiem wierzyciela o umorzenie postępowania egzekucyjnego, po jego otrzymaniu, powinien stosownie do treści art. 45a ustawy o komornikach sądowych i egzekucji niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 7 dni, podjąć właściwe czynności i umorzyć postępowanie egzekucyjne zgodnie z wnioskiem. Prowadzące do umorzenia postępowania egzekucyjnego działania Komornika w przedmiotowej sprawie, były podejmowane w sposób przewlekły, z naruszeniem obowiązujących go przepisów prawa i zasad. Wierzyciel składając wniosek o umorzenie postępowania egzekucyjnego w określonym stanie prawnym, ma podstawy oczekiwać, że czynności związane z umorzeniem tego postępowania, będą podjęte w tym samym stanie prawnym, który obowiązywał w dacie złożenia wniosków.

Nieuzasadniona przewlekłość w podejmowaniu czynności przez Komornika, a także działanie wbrew obowiązującym w postępowaniu egzekucyjnym zasadom, doprowadziły do wyrządzenia wymiernej szkody wierzycielowi, dlatego

w ocenie skarżącego, okoliczności sprawy dają podstawę, aby wyjątkowo - wbrew zasadom stosowanym przy miarkowaniu opłaty - obniżyć opłatę egzekucyjną, którą wierzyciel został obciążony, poprzez jej zniesienie w całości.

Wierzyciel wniósł o uchylenie postanowienia Komornika z dnia 5 lutego 2019 r. w zakresie ustalenia i obciążenia wierzyciela opłatą stosunkową oraz o zasądzenie od dłużnika na rzecz wierzyciela kosztów postępowania skargowego, a w razie nieuwzględnienia skargi – o obniżenie opłaty egzekucyjnej obciążającej wierzyciela.

Komornik przekazał uzasadnienie dokonania zaskarżonej czynności wraz z aktami sprawy Km (...), wnosząc o oddalenie skargi wierzyciela oraz wniosku o obniżenie opłaty egzekucyjnej w całości, jako bezzasadnych.

Odnosząc się do zarzutu skarżącego na celowy brak podejmowania czynności zmierzających do umorzenia postępowania, a tym samym obciążenie wierzyciela opłatą egzekucyjną na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 28 lutego 2018 r. o kosztach komorniczych wskazał, że przedmiotowa ustawa została ogłoszona dnia 25 kwietnia 2018 r. (Dz.U. 2018 poz. 770). Wierzyciel powziął więc wiadomość, że ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2019 r., jednakże z wnioskami o umorzenie postępowania wstrzymał się do listopada 2018 r., jednocześnie podtrzymując prowadzenie egzekucji zgodnie z wnioskiem o wszczęcie postępowania.

Komornik zasygnalizował, iż w dniu 5 listopada 2018 r. do kancelarii zostało nadesłanych ok. 5.000 wniosków o umorzenie postępowania (każdy wniosek nadesłany został w oddzielnej kopercie), w tym także wnioski do spraw, które zostały przez komornika wcześniej umorzone bądź przekazane do innych organów egzekucji sądowej, po uprzednim wystosowaniu postanowienia o przekazaniu sprawy. Komornik nie zgodził się z zarzutem skarżącego, że wstrzymywał się z wykonaniem czynności w postaci umorzenia postępowania do czasu wejścia w życie nowych przepisów. Wierzyciel wygenerował wnioski o umorzenie postępowania dnia 25 września 2018 r., z kolei doręczył je do kancelarii dopiero dnia 5 listopada 2018 r.

Komornik podkreślił, że rozpatrując wniosek wierzyciela o umorzenie nie miał możliwości zastosować przepisów "starej ustawy", gdyż zobowiązany był zastosować art. 29 ust. ustawy z dnia 28 lutego 2019 r. o kosztach komorniczych. Nie zastosowanie się do przepisów przejściowych art. 52 ustawy o kosztach komorniczych wprowadzających art. 29 spowodowałoby narażenie Skarbu Państwa na starty, gdyż od dnia 1 stycznia 2019 r. opłata egzekucyjna stanowi nieopodatkowaną należność budżetową o charakterze publicznoprawnym pobieraną za czynności zgodnie z art. 149 ustawy z dnia 22 marca 2018r. o komornikach sądowych.

Odpowiadając na wniosek wierzyciela dot. obniżenia opłaty egzekucyjnej Komornik wskazał, że art. 29 ustawy o kosztach komorniczych nakłada na organ obowiązek obciążenia wierzyciela opłatą.

Sąd ustalił, co następuje:

Postępowanie egzekucyjne w sprawie Km (...) zostało wszczęte na wniosek wierzyciela E. (...) spółki komandytowej w Ś. z dnia 28 stycznia 2016 r. przeciwko dłużnikowi W. K. (k. 1 akt Km).

Pismem z dnia 25 września 2018 r. wierzyciel wniósł o umorzenie postępowania egzekucyjnego w trybie art. 825 pkt 1 k.p.c. (k. 30 akt Km).

Postanowieniem z dnia 5 lutego 2019 r. Komornik umorzył postępowanie egzekucyjne na wniosek wierzyciela na podstawie art. 825 pkt 1 k.p.c. (pkt 1 sentencji) oraz ustalił koszty niezbędne do celowego przeprowadzenia egzekucji w sprawie w wysokości 374,12 złotych (w tym opłata stosunkowa z art. 29.1 ustawy o kosztach komorniczych w wysokości 200 zł). Komornik obciążył dłużnika kosztami w kwocie 174,12 złotych i orzekł o obowiązku ich zwrotu na rzecz wierzyciela (pkt 2 sentencji). Niepokrytymi kosztami postępowania egzekucyjnego w kwocie 200 złotych Komornik obciążył wierzyciela (pkt 4 sentencji). Komornik postanowił o zakończeniu postępowania egzekucyjnego w sprawie i pozostawieniu tytułu wykonawczego w aktach sprawy do czasu uprawomocnienia się przedmiotowego postanowienia (pkt 3 sentencji).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie akt Km (...).

Sąd zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności wskazać należy Komornikowi, iż skargi na czynności komornika w sprawach wszczętych i niezakończonych – tj. m.in. w sprawie Km (...) wnosi się po dniu 1 stycznia 2019 r., zgodnie z art. 767 § 5 k.p.c. zmienionym w art. 261 ustawy z dnia 22 marca 2018 r. o komornikach sądowych do komornika, a komornik w przypadku braku podstaw do ich uwzględnienia, przekazuje je sądowi właściwemu zgodnie z przepisami dotychczasowymi (art. 298 ust. 4 ustawy z dnia 22 marca 2018 r. o komornikach sądowych). Wierzyciel wniósł skargę w terminie.

Do rozpoznania skargi wierzyciela niezbędne jest również ustalenie podstawy prawnej zastosowania przez Komornika oraz Sąd w sprawie niniejszej przepisów ustawy o kosztach komorniczych, która to ustawa weszła w życie w toku postępowania egzekucyjnego.

Na wstępie wskazać bowiem należy, iż przepisy dotychczasowe, tj. ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji, straciły moc z dniem 1 stycznia 2019 r. i w ich miejsce zaczęły obowiązywać dwie ustawy – z dnia 28 lutego 2018 r. o kosztach komorniczych i z dnia 22 marca 2018 r. o komornikach sądowych. Nie może ująć uwadze Sądu, iż jedna z tych ustaw (o kosztach komorniczych) jest wcześniejsza, druga zaś (o komornikach sądowych) późniejsza. Obie weszły w życie w dniu 1 stycznia 2019 r. Ustawa z dnia 28 lutego 2018 r. o kosztach komorniczych zawiera normę kolizyjną, zaś ustawa z dnia 22 marca 2018 r. zawiera przepis przejściowy (art. 305), zgodnie z którym traci moc ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji.

Biorąc pod uwagę fakt, iż ustawa z dnia 28 lutego 2018 r. o kosztach komorniczych, zawierająca regulację w przepisie art. 52 ust. 1, zgodnie z którą do postępowań wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe, jest ustawą wcześniejszą, pojawia się konieczność ustalenia, czy przepis art. 305 ustawy z dnia 22 marca 2018 r. o komornikach sądowych, uchylający wprost całą ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji, nie wyrugowuje z obrotu prawnego norm ustawy poprzednio obowiązującej, a więc przepisów dotychczasowych, o których mowa w art. 52 ust. 1 ustawy z dnia 28 lutego 2018 r. Gdyby przyjąć, iż przepis art. 305 ustawy późniejszej (z dnia 22 marca 2018 r.) zgodnie z zasadą, iż prawo późniejsze uchyla wcześniejsze, usunął z obrotu normę art. 52 ust. 1 ustawy wcześniejszej (z dnia 28 lutego 2018 r. o komornikach sądowych), wówczas nie byłoby przepisów dotychczasowych, na podstawie których Sąd miałby oprzeć swoje ustalenia odnośnie opłat egzekucyjnych, ustalonych w oparciu o przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji.

W ocenie Sądu, wątpliwości te można rozwiązać jedynie poprzez uznanie, iż przepis art. 305 ustawy z dnia 22 marca 2018 r. o komornikach sądowych, uchylając z dniem 1 stycznia 2019 r. przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji, w istocie pozbawił możliwości zastosowania powołany przepis art. 52 ust. 1 ustawy z dnia 28 lutego 2018 r. o kosztach komorniczych. Norma powołanego art. 52 ust. 1 ustawy o kosztach komorniczych jest zatem normą pustą (por. postanowienie Sądu Rejonowego w Tczewie z dnia 22 marca 2019 r., sygn. akt I Co 293/19, LEX 2638979). Tym samym do stanów prawnych sprzed wejścia w życie ustawy z dnia 28 lutego 2018 r. o kosztach komorniczych, należy stosować przepisy obowiązujące w dacie orzekania w niniejszej sprawie przez Sąd. Nie ma już bowiem norm dotychczasowych, które ustawa późniejsza, uchylili, w oparciu o które Sąd mógłby orzekać w niniejszej sprawie.

Ponadto, jak trafnie wskazał Sąd Rejonowy w Tczewie w postanowieniu z dnia 22 marca 2019 r. w sprawie sygn. akt I Co 293/19 (LEX nr 2638979) - „Na tle przepisów rozporządzenia w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” należy przyjąć, że gdyby ustawodawca chciał stosować do postępowań wszczętych przed 1 stycznia 2019 r. także po tej dacie część przepisów ustawy z 1997 r. o kosztach postępowania egzekucyjnego, to winien wyraźnie wskazać, że ustawa ta traci moc w zakresie regulującym zagadnienia ustrojowe dotyczące komorników, a do czasu zakończenia postępowań opartych na przepisach o kosztach egzekucyjnych, winny obowiązywać przepisy w dotychczasowym brzmieniu”. W

związku z tym zdaniem Sądu należy przyjąć, że zamiarem ustawodawcy było doprowadzenie do takiego stanu, aby prowadzenie od dnia 1 stycznia 2019 r. postępowań wszczętych przed dniem wejścia w życie ustawy o kosztach komorniczych odbywało się w oparciu o przepisy nowej ustawy.

Niezależnie od powyższego zgodnie z art. 52 ust 1 i 2 ustawy z dnia 28 lutego 2018 r. o kosztach komorniczych do postępowań wszczętych i niezakończonych przed dniem 1 stycznia 2019 r., a więc także do postępowania w sprawie Km (...)art. 29 i 30 ustawy stosuje się od dnia jej wejścia w życie.

Konkludując należy stwierdzić, iż zarówno Sąd orzekający w sprawie niniejszej, jak i Komornik orzekający o kosztach postępowania egzekucyjnego po dniu 1 stycznia 2019 r., zobligowany jest do stosowania aktualnych, z uwagi na datę orzekania, przepisów ustawy o kosztach komorniczych.

Zgodnie z art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 28 lutego 2018 r. o kosztach komorniczych w razie umorzenia postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela, to wierzyciela obciąża opłata stosunkowa w wysokości 5% wartości świadczenia pozostałego do wyegzekwowania. Jeżeli jednak wierzyciel wykaże, że przyczyna umorzenia postępowania egzekucyjnego wiąże się ze spełnieniem świadczenia przez dłużnika w terminie miesiąca od dnia doręczenia dłużnikowi zawiadomienia o wszczęciu egzekucji albo z zawarciem w tym terminie porozumienia między wierzycielem a dłużnikiem dotyczącego sposobu lub terminu spełnienia świadczenia, opłata ta obciąża dłużnika. Jeżeli spełnienie świadczenia lub zawarcie porozumienia z wierzycielem nastąpiło po upływie miesiąca od dnia doręczenia dłużnikowi zawiadomienia o wszczęciu egzekucji, obciąża go opłata w wysokości 10% wartości świadczenia pozostałego do wyegzekwowania.

W tym miejscu zauważyć należy, iż wierzyciel nie wykazał, jakoby przyczyna umorzenia postępowania egzekucyjnego wiązałyby się ze spełnieniem świadczenia przez dłużnika albo z zawarciem w tym terminie porozumienia między wierzycielem a dłużnikiem dotyczącego sposobu lub terminu spełnienia świadczenia. Komornik w pełni zasadnie zatem obciążył wierzyciela kosztami postępowania egzekucyjnego. Sąd zbadał również prawidłowość ustalenia przez Komornika opisanej opłaty stosunkowej i uznał, że została ona ustalona zgodnie z przepisami. Komornik ustalił opłatę stosunkową na poziomie opłaty minimalnej, przewidzianej w art. 28 ust. 4 ustawy z dnia 28 lutego 2018 r. o kosztach komorniczych.

Odnosząc się do zarzutu wierzyciela w przedmiocie beczynności Komornika w odniesieniu do rozpoznania wniosku wierzyciela o umorzenie postępowania wskazać należy, iż nie ma on znaczenia dla rozpoznania niniejszej sprawy. Sąd dokonał bowiem oceny konkretnej, zaskarżonej czynności organu egzekucyjnego tj. postanowienia z dnia 5 lutego 2019 r. Wierzyciel, po złożeniu wniosku o umorzenie egzekucji, nie skarżył beczynności Komornika. Niezależnie od powyższego wskazać należy, iż nawet przyjęcie założenia, że Sąd byłby uprawniony do uchylenia zaskarżonego postanowienia z powodu opóźnienia rozpoznania opisanego wniosku wierzyciela, nie wpłynęłoby to na możliwość wydania po dniu 1 stycznia 2019 r. postanowienia w oparciu o przepisy obowiązujące w dacie wniesienia wniosku o umorzenie postępowania egzekucyjnego.

Z tych względów, Sąd na podstawie powołanych przepisów prawa, orzekł jak w punkcie I sentencji.

W zaistniałym stanie faktycznym wniosek wierzyciela o obniżenie opłaty egzekucyjnej nie może zostać uznany zasadny, ponieważ opłata minimalna, nawet po jej obniżeniu, w przypadku umorzenia postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela, nie może być niższa niż 200 zł (art. 29 ust. 1 w zw. z art. 48 ust. 5 ustawy o kosztach komorniczych).

W związku z powyższym, orzeczono jak w punkcie II sentencji.

O kosztach postępowania wywołanego wniesieniem skargi przez wierzyciela, Sąd orzekł w punkcie III sentencji postanowienia, w oparciu o przepis art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., mając na względzie wynik postępowania – fakt oddalenia skargi wierzyciela oraz oddalenia wniosku wierzyciela o obniżenie opłaty egzekucyjnej. Na koszty w sprawie niniejszej złożyła się opłata od skargi na czynności komornika w wysokości 50 złotych.

SSR Magdalena Łopuchow

Zarządzenia:

1. odnotować i zakreślić w rep. Co;
2. odpis postanowienia doręczyć:
 - wierzycielowi z pouczeniem o zażaleniu,
 - dłużnikowi z pouczeniem o zażaleniu i odpisem skargi,
 - Komornikowi;
3. akta przedłożyć Asystentowi z wpływem lub za 21 dni z epo.

G., dnia 18 kwietnia 2019 r.

SSR Magdalena Łopuchow